

...διψάσαμε το μεσημέρι μα το νερό γλυφό ...

Έβαλε το κλειδί στην εξώπορτα και την άνοιξε. Όλη η οικογένεια μαζεμένη τον περίμενε για το μεσημεριανό φαγητό. Η όμορφη γυναίκα του και τα δυο του παιδιά. Η Ειρήνη δέκα πέντε χρονών κι ο Βασιλάκης στα δώδεκα, απόφοιτος του Δημοτικού. Τους χαιρέτησε όλους με την σειρά και αφού άλλαξε κάθισε στο στρωμένο τραπέζι.

- Να κάνουμε τον σταυρό μας πρώτα, είπε ζωηρά.

Τα παιδιά και η γυναίκα κοιτάχτηκαν μεταξύ τους. Δεν ξαναέγινε αυτό ποτέ. Προσευχή πριν το τραπέζι; Κάτι άλλαξε στον πατέρα και δεν πέρασε έτσι. Εν τάξει Χριστιανικό σπίτι είναι, αλλά αυτό με την προσευχή τους φάνηκε λίγο τραβηγμένο. Όχι ότι ήταν τίποτε κακό αλλά να, δεν είχε ξαναγίνει.

- Ξέρω τι σκέπτεστε. Όχι δεν τρελάθηκα, αλλά σήμερα έγινε κάτι στην δουλειά και με τρόμαξε πολύ.

Κρεμάστηκαν όλοι από πάνω του.

- Έδιωξαν από την δουλειά δύο άτομα με κλήρο. Ευτυχώς την γλύτωσα. Ο Δημήτρης και ο Στέλιος έχασαν την δουλειά τους, δυστυχώς. Και έχουν παιδιά υποχρεώσεις. Έτσι κι εγώ αποφάσισα να ανεβάσουμε λίγο την πίστη μας. Χρειαζόμαστε τώρα την βοήθεια του Θεού περισσότερο από άλλη φορά. Άλλωστε όταν ήμουν μικρός ποτέ δεν πετούσα μπουκιά ψωμί στα σκουπίδια, στον δρόμο. Έκανα τον σταυρό μου και ζητούσε από την Παναγία συγχώρεση. Ύστερα φιλούσα το κομμάτι το ψωμί και το πέταγα στα κεραμίδια να το φάνε τα πουλιά. Φοβάμαι πως θα πρέπει να αρχίσουμε να σεβόμαστε κάποια πράγματα γιατί τα πράγματα δεν πάνε καθόλου καλά.

Χωρίς άλλη κουβέντα έκλεισαν τα μάτια και ο πατέρας είπε μια προσευχή έτσι όπως την έβλεπαν στις Αμερικάνικες ταινίες. Όχι ότι διαφέρει σε τίποτε από τις ντόπιες αλλά να ... το κλισέ, η μίμηση.

Σε κάποια στιγμή η γυναίκα του τον ρώτησε.

- Τι έγινε, πέρασες από αυτόν με τα ηλιακά; Τι έκανες;
 - Τελικά μου το άφησε 750ευρώ χωρίς ΦΠΑ. Είπε πως αν ήθελα μπορούσαμε να αποφύγουμε το 23% του φόρου. Δηλαδή 172.5ευρώ.
 - Δεν φαντάζομαι να τον πλήρωσες;
 - Κάθισα και τα υπολόγισα ρε γυναίκα. Τώρα με το νέο φορολογικό νομοσχέδιο δεν εκπίπτω τίποτα επομένως δεν με συμφέρει να πληρώσω τον ΦΠΑ. Σιγά τους παλιοκλέφτες που ρήμαξαν το δημόσιο και τα πληρώνουμε τώρα εμείς. Σιγά που θα τους δώσω και φόρο για να τρώνε. Αυτοί μας κλέβουν γιατί να μην τους κλέψουμε κι εμείς.
- Η Ρηνούλα πήρε τον λόγο. Στο σχολείο, πατέρα, μας είπαν για τους Γραμματείς και Φαρισαίους. Όταν είπαν οι μαθητές στον Ιησού ότι ήταν διεφθαρμένοι και να μην του ακούν εκείνος απάντησε. "Εσείς να μην κάνετε ότι κάνουν αυτοί αλλά μόνο να τους ακούτε, γιατί αυτά που σας λένε είναι λόγια του ευαγγελίου" Έτσι κι εδώ πατέρα, πρέπει να κλέβουμε και μείς επειδή μας κλέβουν αυτοί;
- Μα εγώ δεν έκλεψα από κανέναν χρήματα.
 - Αφού δεν τα δίνεις στην εφορία, ρε μπαμπά, δεν σημαίνει ότι τα κλέβεις; είπε ο Βασιλάκης.
 - Παιδιά, συμπλήρωσε η μάνα, τώρα δεν έχουμε λεφτά και άλλωστε εμείς τι "κλέβουμε", ψίχουλα. Ενώ αυτοί!
 - Εν τάξει η πράξη είναι μία. Είναι κλέψιμο! Είπε ο πατέρας και πρόσθεσε, αλλάζει η βαρύτητα γιατί πώς να το κάνουμε, άλλο 172.5ευρώ και άλλο 500χιλιάδες ευρώ. Αλλά το

κλέψιμο είναι κλέψιμο.

- Μήπως θα πρέπει πατέρα μαζί με την προσευχή να πηγαίνουμε κάπου κάπου και στην εκκλησία; Και να φέρουμε στο σπίτι και την γιαγιά που κάθεσαι η φουκαριάρα μόνη της. Προχτές μου είπε η Μαρία πως την είδε που έπεσε στον δρόμο.

Ο πατέρας παραμέρισε την εφημερίδα που στο μεταξύ είχε ανοίξει και είπε με ψεύτικο ενδιαφέρον "χτύπησε πολύ;"

- Εγώ άμα μεγαλώσω, είπε ο μικρός, θα πάω να ζήσω με την γιαγιά για να την βοηθάω και να μην είναι μόνη.

Ύστερα από ένα μήνα το ηλιακό ήταν πραγματικότητα με μια μικρή λεπτομέρεια. Τα 172.5ευρώ τα πλήρωσε σε χιλιάρικά στην εφορία. Κάποιος τους κάρφωσε στο σχετικό τηλέφωνο και το πρόστιμο ήταν βαρύ, ασήκωτο. Κι έμεινε με την απορία αν ήταν δίκαιο και ηθικά νόμιμο το κάρφωμα. Έπρεπε να μάθει την απάντηση γιατί την περίμενε ο μικρός Βασιλάκης που τούκανε την ερώτηση. Εδώ η απάντηση ήταν ένα θέμα. Πιο καλά όμως θα απαντούσε αυτός που καθιέρωσε τον καρφαριθμό.

Κοντά σ' αυτά μειώθηκε και ο μισθός του, οι πληρωμές άρχισαν τις καθυστερήσεις και τα λεφτά άρχισαν να τον ζορίζουν. Ήταν η σειρά της γιαγιάς να κάνει παιχνίδι. Έτσι στριμώχτηκαν στο σπίτι της για να γλυτώσουν το ενοίκιο και πρόσθεσαν άλλα 330ευρώ από την σύνταξή της.

Το ξανάβαλε από την αρχή με τα μάτια υγρά κόκκινα κι από το ποτό κι από το κλάμα και πάλι για μυριοστή φορά θα τραγουδούσαν με τον Μπιθικώτση Σεφέρη ...πήραμε την ζωή μας λάθος! Κι αλλάξαμε ζωή.

Και δεν μπορούσε να ανακαλύψει το μέγεθος του τυφώνα που πλησίαζε χωρίς δουλειά, μάνα και οράματα για αυτόν και την γυναίκα του μα πιο πολύ για τα παιδιά. Μια κοινωνία που κατέρρεε και δεν μπορούσε να την σταματήσει κανείς. Όλα έπρεπε να αρχίσουν απ' την αρχή σε νέες υγιείς βάσεις, νέους ανθρώπους και δίκαιους κανόνες με μια άτεγκτη και τυφλή δικαιοσύνη.

Κι έτσι θα γινόταν γιατί στον τόπο που ζούσε δεν μπορούσε να γίνει αλλιώς. Την πέτρα την έλεγαν Ελλάδα και έτσι έπρεπε να μείνει. Ποτέ όμως όπως το σήμερα.

Γραφει ο αἰὲν ἄριστεύειν